

Lukács Izabella

Számtalan

(részletek egy készülő ciklusból)

138.

mint éjszakánként az utcavégi
templomban az örökmécses, mindig úgy
pislákolysz bennem, és sosem égsz ki.

140.

épp úgy karcsú, csengő, csupasz-csapodár,
és épp úgy üres és tiszta vagyok,
mint egy fejre állított talpas pohár.

142.

te a befalazott ablak vagy, vásott.
én párkányon a vörös muskátli.
jövők csak téglák, és szép kilátások.

143.

csak fogd meg a kezem,
s ne félj a nyirkos hidegtől
majd, ha elengedem.